

Endavant

Numero 17, abril de 1989

Portaveu dels socialistes de Catalunya

EDITORIAL

Europa es mereix un congrés

Sí. Europa es mereix un Congrés Extraordinari del PSC. 632 delegats i delegades elegits per les agrupacions del partit van aprovar el Manifest Programa amb el que els socialistes catalans ens presentarem a les properes eleccions al Parlament Europeu. Així, per primer cop, el conjunt del partit s'ha pronunciat sobre l'europana Unida i progressista que volem construir junt amb els partits socialistes de la Comunitat Europea. Hi ha qui s'ha estranyat d'aquesta convocatòria, hi ha qui se n'ha sorprès. No hauria d'haver estranyat ni d'haver sorprès a ningú: el PSC atribueix a la construcció europea una gran importància. A Europa es decideix el futur de la política, de l'economia, la cultura, la llibertat i la democràcia. És cert, veiem com, cada cop més, les decisions que més afecten les nostres vides i que més condicionaran el nostre futur es prenen en instàncies europees. Aquests fets expliquen a bastament el perquè d'un Congrés Extraordinari: Europa es mereix un Congrés. Serà la nostra millor contribució a mobilitzar l'opinió pública catalana en torn als objectius que s'ha traçat la Unió dels Partits Socialistes de la Comunitat Europea: construir una Europa unida, pròspera, solidària, habitable, democràtica i oberta al món.

Fernando Morán i Josep Verde i Aldea, caps de les llistes socialistes al Parlament Europeu.

SUMARI

Pàgines 2 i 3

Lesquerres que uneix Europa

Pàgina 4

Lotto-gate: el crim perfecte

Entreteniments

Pàgines 5 a 9

10 anys de democràcia als Ajuntaments

Pàgines 10 i 11

Els joves i Europa

Pàgina 12

Agermanament comercial Catalunya-Sud-Àfrica

L'esquerra que uneix Europa

El dissabte dia 6 de maig es va reunir al Palau de Congressos de Barcelona, el Congrés Extraordinari del PSC per aprovar el Manifest-Programa que presentarem a les properes eleccions al Parlament Europeu. En efecte, els 632 delegats i delegades elegits per les Agrupacions del partit es van pronunciar sobre la ponència-marc elaborada per la Comissió Executiva del partit, d'acord amb els criteris expressats per les respectives Assemblees locals. La decisió de convocar un Congrés Extraordinari s'explica per la rellevància que pel socialisme català té la formulació precisa d'una política europea i per la necessitat d'estendre al conjunt del partit la discussió i el compromís sobre aquesta política.

Com és sabut, els partits socialistes, socialdemòcrates i laboristes dels països comunitaris, formen la Unió dels Partits Socialistes de la Comunitat Europea (UPSCE). La UPSCE, en el seu darrer Congrés celebrat a Brussel·les, va adoptar un Manifest comú. La ponència aprovada al Congrés Extraordinari del PSC dona suport al Manifest de la UPSCE tot ampliant-lo i complementant-lo amb aspectes de política europea ja desenvolupats pel PSC.

El suport del PSC al Manifest de la UPSCE es va veure subratllat per la presència al nostre Congrés Extraordinari del seu President, Guy Spitaels. La presència de Spitaels, junt amb la d'altres exponents del socialisme europeu com el ministre de Medi Ambient del govern italià, Giorgio Ruffolo, i l'assistència, de Francisco Fernández Ordóñez, són una mostra de reconeixement al compromís del PSC en l'impuls al socialisme europeu i la plasmació gràfica del nostre eslògan congressual perquè, efectivament, el socialisme és l'esquerra que uneix Europa.

En els deu capítols del programa aprovat al Congrés es fixen les nostres posicions sobre els grans temes de la construcció europea. Els repasarem breument:

El primer capítol és la introducció a la ponència. Porta com a títol: Una Europa Unida i Progressista, compromís dels socialistes. En ell es referma el compromís dels socialistes amb la construcció de la unitat europea, amb una Europa de continguts progressistes. S'afirma també en aquest capítol la voluntat d'enfortir com a instrument per assolir aquests objectius la Unió dels Partits Socialistes de la Comunitat Europea, assenyalant la importància que té la redacció del Manifest comú que serà defen-

sat per tots els partits que integren la UPSCE. Es remarca la importància que tenen en el procés de construcció europea les properes eleccions al Parlament i es fixen les prioritats del nostre projecte per Europa de cara al proper mandat.

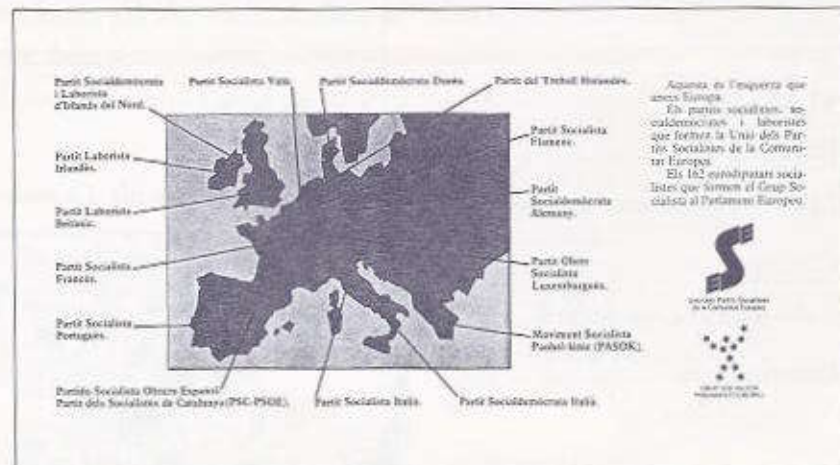
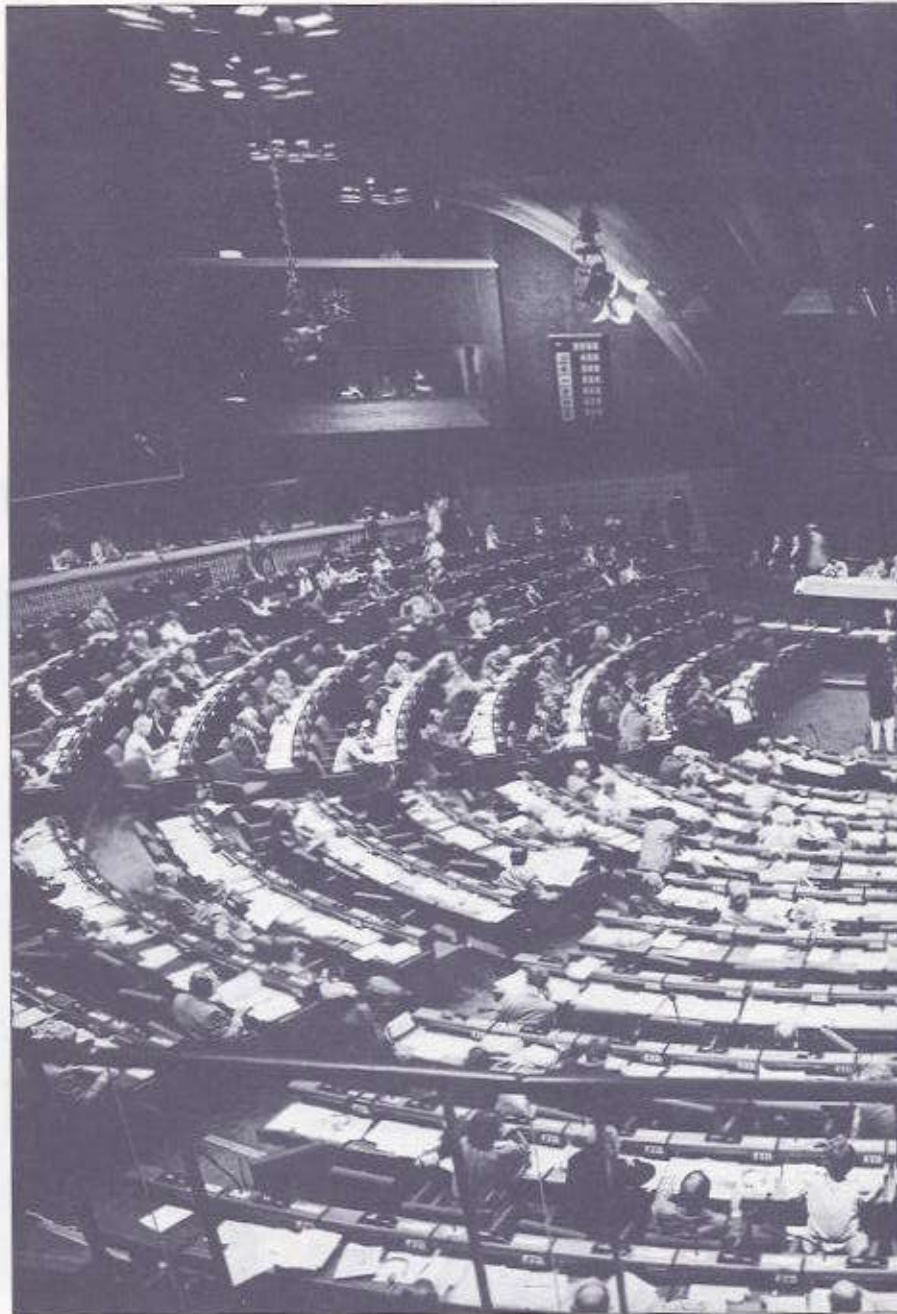
El segon capítol és el que fa referència a la vertebració institucional d'Europa. Porta per títol La unitat política d'Europa: institucions i cooperació política. En ell es plantegen les reformes necessàries tant de les diferents institucions comunitàries com de les relacions entre elles per tal de fer avançar la Comunitat Europea. També es fa referència a la necessitat d'enfortir la cooperació política europea i, per tant, avançar cap a una veritable política exterior comunitària.

El tercer capítol és el que fa referència a la consolidació del mercat únic, del mercat interior europeu i a la necessitat d'una coordinació de les polítiques econòmiques estatals per tal de fer possible un creixement econòmic sostingut que creï llocs de treball i assegurí la prosperitat i el benestar dels europeus. Porta per títol: Europa, creixement econòmic i prosperitat. Mercat únic. En ell s'aposta clarament per una estratègia coordinada, diversificada i selectiva de creixement econòmic; per portar a terme polítiques concretes per afavorir la creació d'ocupació; per impulsar el Sistema Monetari Europeu; i, finalment, es fa especial èmfasi en les polítiques agrícola i pesquera.

El quart capítol és el que fa referència a la dimensió social de la unitat europea. Porta per títol Europa, cohesió social. Solidaritat, benestar i progrés social. Aquest capítol marca ben clarament les diferències entre el projecte que defensa la dreta (l'Europa dels negocis) i el projecte de l'esquerra (l'Europa dels ciutadans). En ell es referma el compromís dels socialistes amb els sistemes de benestar social, la reducció de les desigualtats socials, la disminució dels desequilibris regionals, i la democràcia econòmica.

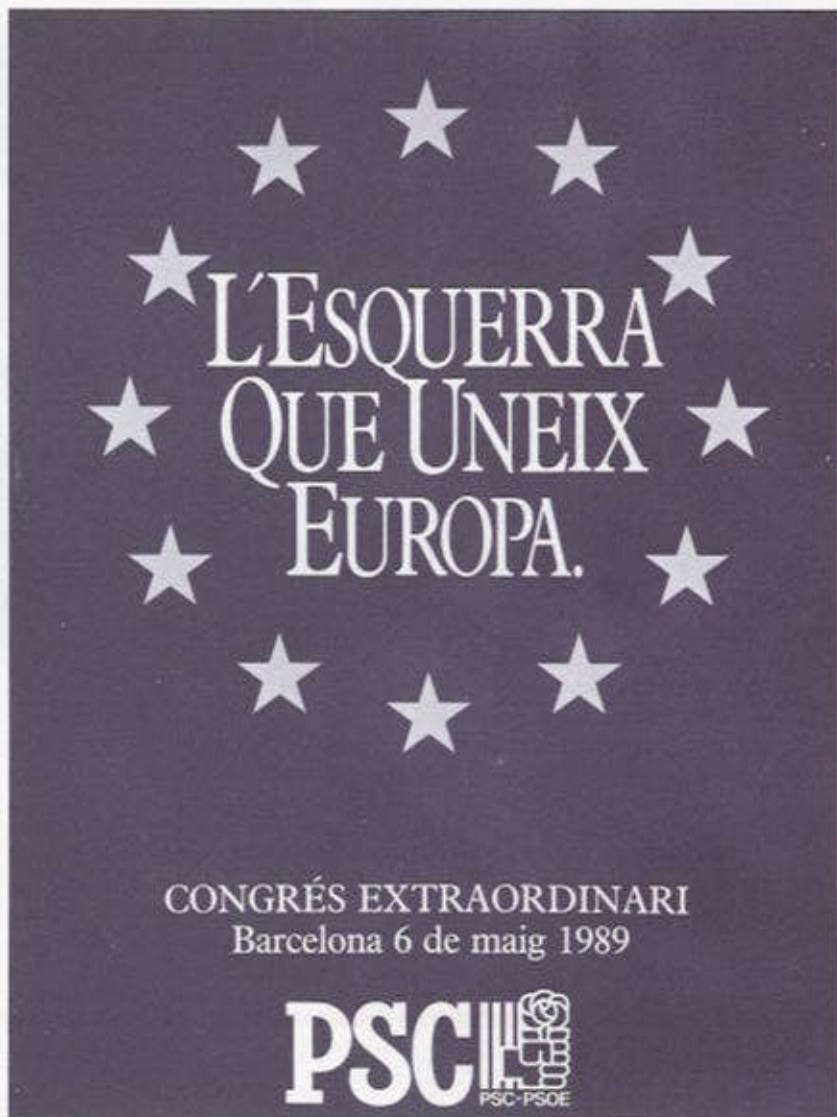
El cinquè capítol és el que fa referència a la contribució europea a la pau mundial. Porta per títol Europa, factor de pau. En ell es fixa com a prioritats dels socialistes l'impuls a les negociacions pel desarmament, per la desaparició de tot tipus d'armes nuclears, bacteriològiques i químiques i per la progressiva reducció de l'armament convencional.

El sisè capítol és el que fa referència a la problemàtica mediambiental. Porta per títol Europa, continent ha-

bitable. El compromís socialista de fer compatibles desenvolupament econòmic i protecció del medi ambient

constitueix una prioritat de la política europea. El canvi climàtic (l'efecte hivernacle), la protecció de la capa

Fernando Morán i Josep Verde i Aldea encapçalen les llistes de candidatures socialistes a les eleccions europees que se celebraran el proper 15 de juny. El segon candidat del PSC és Joan Colom, el tercer, Xavier Rubert de Ventós, en quart lloc hi va Anna Terron, Jordi Garcia Petit ocupa la cinquena posició, Josep Módol la sisena, seguit d'Euegènia Andreu i Ernest Benito.

d'ozó, la contaminació atmosfèrica, la protecció de les aigües marítimes, fluvials i freàtiques, la recerca de tecnologies compatibles amb l'ambient, la lluita contra la desertització (pluges àcides, erosió, incendis forestals) i la prevenció de les emissions radioactives sols són possibles des d'una intensa col·laboració internacional.

El setè capítol és el que fa referència a la posició d'Europa en el món. Porta per títol **Més enllà dels 12**. En ell es proposa quines han de ser les relacions de la Comunitat amb els altres països europeus —tant els de l'EFTA com els del COMECON—, amb els països menys desenvolupats i amb els altres països desenvolupats membres de l'OCDE. Es reafirma la voluntat dels socialistes de què la Comunitat tingui

una sola veu en els afers internacionals per afavorir la solució dels conflictes regionals, per contribuir a l'acostament entre les dues superpotències i per ajudar al desenvolupament dels països del Tercer Món.

El vuitè capítol és el que fa referència a l'Europa dels ciutadans. Porta per títol **L'Europa dels ciutadans: drets, llibertats, identitat europea**. En ell expremem la voluntat dels socialistes de què Europa no sigui sols un gran mercat econòmic sinó una realitat social, cultural i política. Es remarca la necessitat de protegir i ampliar els drets dels ciutadans europeus, d'afavorir l'interrelació entre els ciutadans dels 12 Estats, d'impulsar l'identitat cultural europea aprofitant la diversitat de cultures nacionals, de

promoure l'educació i d'ampliar les possibilitats d'inserció social de joves i dones.

El títol del novè capítol és **L'Europa de les regions i dels pobles**. En ell es parla de la necessitat de reduir els desequilibris territorials, d'impulsar fermament la política regional europea, de resoldre la participació de les nacionalitats i regions amb personalitat molt marcada en els afers comunitaris i de promoure la coordinació de les ciutats europees.

El títol del desè capítol és **Catalunya, Espanya i Europa**. En ell es parla de la necessitat de la participació catalana i espanyola en la construcció europea. Del paper que Catalunya pot i ha de jugar. De la important projecció europea de la ciu-

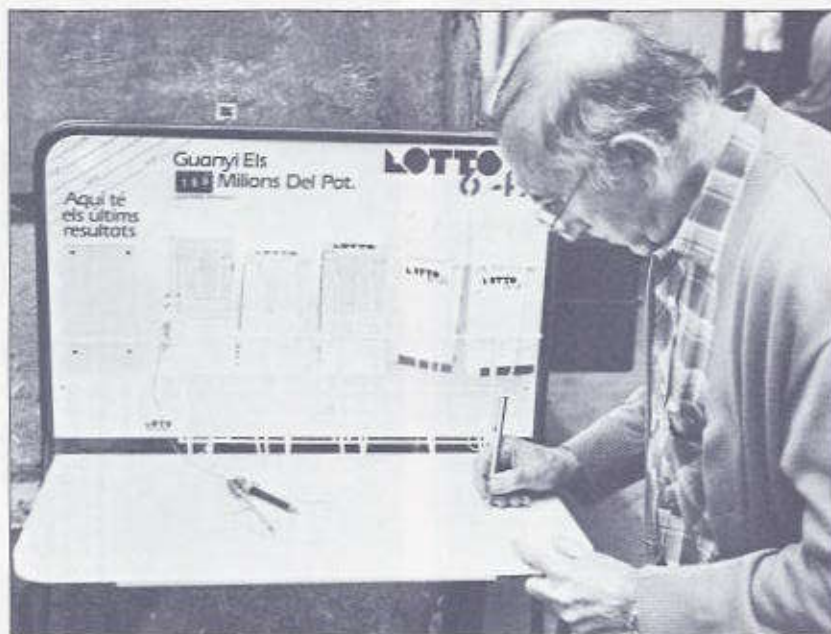
tat de Barcelona que veurà el 1992 el naixement del mercat únic i la celebració dels Jocs Olímpics. Es parla també de la promoció europea de la llengua i la cultura catalanes i de la necessitat de millorar les comunicacions transfrontereres. Són aquests i molts d'altres els reptes a superar per a la plena europeïtzació de Catalunya.

El Programa aprovat intenta, doncs, perfilar un projecte per Europa. Un projecte des del socialisme català amb plena solidaritat amb els socialistes europeus. Les resolucions d'aquest Congrés Extraordinari marcaran un abans i un després pel que fa a la política europea del partit. És un repte que sols el PSC, sols l'esquerra que uneix Europa, pot afrontar. Som-hi!

Lotto-gate: el «crim» perfecte?

El 23 d'abril s'acomplirà el segon any de la posada en marxa de la loto-ràpid, coneguda com el «rasca rasca». L'octubre vinent farà també dos anys que va començar a vendre's la loto 6/49. Per aquelles dates es celebrarà també el segon aniversari de l'inici d'un dels escàndols més grans —el que més?— i tristos de l'administració convergent de la Generalitat, el que es coneix com a lotto-gate. Quan arribi aquell dia, continuaran sense aclarir-se les incògnites principals que aquest escàndol ha deixat irresolts?

Per intentar aclarir d'una vegada per totes aquests interrogants el PSC va decidir portar tota la seva informació sobre el lotto-gate a mans de l'Audiència de Barcelona. La reacció immediata del president de la Generalitat va ser respondre en uns termes que no són nous: «Els socialistes mai han demostrat res ni ho demostraran». Resposta que sembla donada en clau del que en una ficció policíaca en diríem «el crim perfecte». El que importa, sembla que cal entendre, no és qui és l'autor d'un delictes sinó si es pot demostrar amb proves que n'ha estat aquesta persona, o persones, la responsable. Pel què es veu, el president de la Generalitat ja no confia en demostrar la seva innocència. S'accontenta amb que el tema s'arxivi per «manca de proves».

Mentre, dia a dia, una misteriosa societat continua obtenint la tercera part dels beneficis obtinguts amb els diners que els catalans es gasten en les loteries autonòmiques. Uns ciutadans suïsos, anglesos i irlandesos, que mai abans havien intervingut en el món del joc, obtenen uns rèdits mi-

lionaris de les loteries catalanes a través de la Imperial Trading and Development Limited. Ni ells ni cap representant d'aquesta societat va poder ser cridat a declarar a la comissió d'investigació del joc que es va crear al Parlament de Catalunya perquè la majoria convergent s'hi va oposar. És de

suposar que aquesta actitud obstruccionista de CiU enllaça amb la convicció de Jordi Pujol de què «no podran demostrar mai res». Expressió que, potser, caldria interpretar com «no els deixarem mai demostrar res». O, millor «farem tots els possibles per impedir-los que mai no descobreixen com vem montar l'entremat del lotto-gate».

I aquest és el nus que cal desfer. L'aportació de tot el dossier als jutjats busca aclarir els extrems que no es poden demostrar perquè CiU no vol. El gran problema pels dirigents convergents que han organitzat aquesta xarxa és que, més aviat o més tard, tot s'acaba sabent. Algun dia se sabrà qui i com va organitzar aquest vergonyós afer. Algun dia se sabrà qui es l'últim beneficiari dels diners que passen per aquesta inimaginable Imperial Trading and Development Limited. I qui cobra els diners que es paguen per les butlletes de la loto-ràpid a una no menys desconeguda societat —Dentech Limited— domiciliada al paradís fiscal de les Illes Anglonormandes.

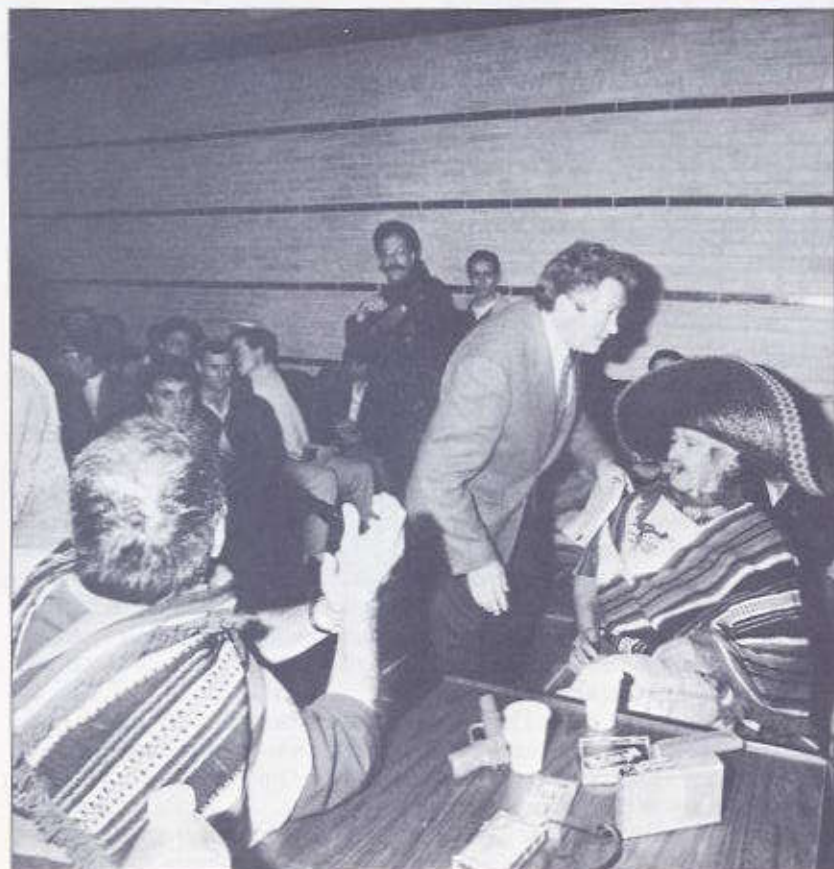
I aquell dia a més d'un li hauria de caure la cara de vergonya.

Només cal que el temps, un bon «Sam Spade» o una intel·ligent Mrs. Marple refermin una vegada més que el crim perfecte no existeix.

ENTRETENIMENTS

Si troba abans d'un minut a la fotografia de la dreta els personatges assenyalats amb el número 1 i 2 de la fotografia de l'esquerra, rebrà a casa seva una pròrroga de licència urbanística caducada.

Deu anys de canvi

Aquests deu anys de democràcia municipal han permès canviar el signe de moltes ciutats i pobles de Catalunya, que l'any 1979, en plena crisi econòmica, es degradaven dia a dia regits pels darrers servidors del franquisme.

Ara, deu anys després, s'han rescabalat de molts dels seus dèficits, han planificat el seu futur, s'han dotat de noves infraestructures i serveis, amb millores evidents sobre la qualitat de vida ciutadana. Els Ajuntaments més enllà de les seves competències estrictes, han estat pioneres en la normalització lingüística, la recuperació econòmica, i tantes altres coses, malgrat la gasiveria de la Generalitat i, les aportacions encara insuficients de l'Estat als pressupostos municipals.

Els governants de la transició van ajornar reiteradament les eleccions municipals temerosos de les noves forces plurals d'un canvi que ja es

palpava al carrer. Fou endebades. La democràcia ens ha permès assolir la plena condició de ciutadans, regir el destí de les nostres poblacions i, el poble, per la porta de l'ajuntament va entrar amb nosaltres a la seva institució més sentida i propera, participant activament en els projectes i realitzacions.

La democràcia als ajuntaments ha funcionat, ens ha permès fer moltes coses en benefici de tots i els Socialistes hi hem tingut un paper decisiu, des del govern de les principals poblacions de Catalunya i d'Espanya. Hem estat la punta de llança d'aquest gran canvi.

Convé recordar-ho, felicitar-nos-en i continuar treballant perquè el futur és nostre i ja ni serà possible tornar enrera.

Manuel Royes i Vila

Alcalde de Terrassa i Secretari de Política Territorial del PSC

La normalització de la relació autonomia-ajuntament

Les autonomies van néixer amb una voluntat d'afirmació en totes direccions que responia a una necessitat real, perquè l'organització autonòmica de l'Estat era una experiència nova en el panorama polític dels espanyols.

La situació era diferent en el cas de Catalunya on la memòria col·lectiva conservava ben viu el record de la Generalitat. Però també s'ha manifestat aquí una voluntat d'afirmació dels símbols —fins a l'exacerbació, a vegades— i de defensa a ultrança d'unes competències enteses en un sentit rígid i, sovint, obertament exclouent de la cooperació amb els Ajuntaments.

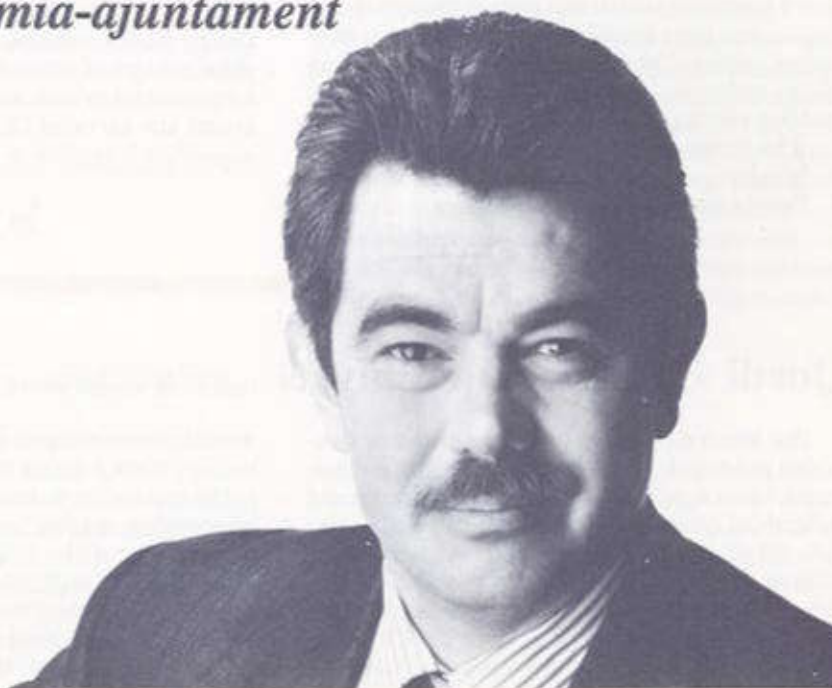
Això denota una actitud defensiva difícil d'entendre, perquè mai els Ajuntaments no han pretès suplantar o interferir l'àmbit de competències

de la instància superior que és la Generalitat. Ni volen, per responsabilitat; ni poden, per competències i recursos.

Aquesta situació perllongada absurdament es tradueix en una pèrdua d'energies per al país i en un enriment de l'atmosfera política.

És hora, doncs, de normalitzar la relació autonomia-ajuntament, Generalitat-Ajuntament, en el nostre cas. Aquesta normalització comporta el reconeixement i respecte de la funció política, institucional i administrativa dels ajuntaments. En l'altra direcció aquest reconeixement i respecte ja hi són. No han faltat mai, és una aportació sincera, convençuda, dels Ajuntaments a l'enfortiment de l'autonomia a Catalunya.

Pasqual Maragall

Joaquim Nadal i Farreras

*Alcalde de Girona
Presidente de la FMC*

Deu anys després de les eleccions municipals del 3 d'abril de 1979 hi ha una constatació irrefutable. L'arribada de la democràcia i la representació als ajuntaments va significar, ha significat, un canvi profund, un revulsiu per a la configuració dels pobles i les ciutats i una transformació radical de signe modernitzador i progressiu.

Ara però, comença una nova etapa. Recuperat el retard, superada la crisi econòmica, és a les mans dels Ajuntaments la definició més clara d'un model de creixement, d'una conducció d'aquest creixement. I també depèn dels municipis de garantir l'accent humà, la distribució i administració d'aquest creixement. La qualitat de vida, el nivell de benestar, la identificació ciutadana amb un projecte.

Cal en fi una nova mentalitat col·lectiva, una nova mentalitat social, una nova mentalitat tecnològica, una nova mentalitat cultural, una nova mentalitat estètica. Cal difondre nous valors urbans definits, reclamats, proposats, difosos des d'una nova política municipal. Una política que doni nova força a les ciutats amb la interacció plena, total, globalitzadora, dialèctica de tots els ciutadans.

Passats deu anys, aquesta és l'aposta de futur.

Pere J. Piella

Alcalde de Ripoll

El primer que s'ha de constatar és la il·lusió de molts homes i dones que l'any 79 van entrar als ajuntaments, per fer una tasca que per la majoria era totalment desconeguda.

El primer acord que van prendre, va ser reclamar la immediata aprovació de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, fent inclus actes públics i manifestacions sobre aquest tema. Recordo una assemblea feta a l'Ajuntament de Ripoll de tots els alcaldes i regidors del Ripollès, l'estiu de l'any 79, en que, sota el lema de «Volem l'Estatut», es va demanar que, d'una manera immediata es tornés a reconèixer l'Autonomia de Catalunya.

També va ser el moment de planejar, fent un seguit de plans generals i començar a actuar per aconseguir unes infraestructures bàsiques i uns sistemes generals que fessin possible un futur desenvolupament de les ciutats i pobles de Catalunya.

En aquest moment hem de mirar al futur, acabant d'ordenar molts aspectes de la vida ciutadana, però crec que també el que s'ha de demanar i exigir a la Generalitat, és que actuï decididament per aconseguir l'equilibri territorial de Catalunya, i aquest equilibri territorial ha de passar per anar creant una xarxa de ciutats i pobles que ajudin a augmentar la qualitat de vida de tots els ciutadans.

Joan Blanch Rodríguez

Alcalde de Badalona

Els resultats són ben visibles: només en deu anys s'han recuperat una bona part dels dèficits d'infraestructures, equipaments i serveis, i s'han resolt molts dels nombrosos colls d'ampolla que escanyaven el desenvolupament, la transformació, la modernització de les nostres ciutats.

Els ajuntaments han millorat la qualitat del teixit urbà i la qualitat de vida dels veïns, han contribuït a la superació de la crisi econòmica i han estat plenament decisius en l'assentament de la democràcia en la nostra societat.

El dinamisme, sensibilitat política i social i la imaginació que han demostrat els ajuntaments, en aquest decenni, han aconseguit crear un nou tipus de relació amb els ciutadans que, en general, han tornat a donar suport a la gestió feta, reelegint els Alcaldes sorgits de les primeres eleccions. El cas de Badalona és, en això, diferent, ja que els socialistes vam assolir l'Alcaldia en les del 83, desplaçant als comunistes que l'havien tingut l'any 79.

Ara hauria de ser veritat que ha arribat l'hora de les Ciutats, que no són ja les del 79 i que, amb nous reptes i noves necessitats, precisen d'un nou tipus d'ajuntaments. Els socialistes hauríem de ser-ne els principals defensors i constructors. El futur del país en depèn, en bona mesura.

Jordi Cañigueral i Vinyals

Alcalde de Sarrià de Ter

Per Sarrià de Ter, el fet de les primeres eleccions municipals de les que avui complim els deu anys, varen significar el principi del reconeixement oficial del nostre poble com a entitat pròpia a través del procés de segregació de l'Ajuntament de Girona al que, una decisió del Consell de Ministres de la dictadura ens havia annexionat. Dita segregació es va aconseguir el març del 83, tenint lloc aquell mateix any les primeres eleccions mu-

nicipals democràtiques per l'Ajuntament de Sarrià de Ter, d'ençà molts anys.

Deixant de banda totes les consideracions prou afortunades, voldria fer un toc d'alerta sobre dos aspectes que no he vist prou reflectits:

A partir de l'experiència dels 10 anys, podríem caure, tots plegats, en el parany que comporta la perpetuació d'una nova classe política, encara que progressista, en el poder municipal.

Per altra banda, és fàcil oblidar, els antics desigs, quan no promesos, d'una participació ciutadana més directa i real.

Amb plantejament progressista hem de fer un esforç autocrític en aquests com en altres temes, i no oblidar, immersos com estem en la dèria diària, quines idees ens varen impulsar a prendre part en el govern d'uns pobles que volíem (i volem!) més justos, lliures i participatius.

Josep Maria Recasens i Comes

Alcalde de Tarragona

L'arribada dels nous ajuntaments fou com un esclat que trencà la monotonia de la gestió municipal i la dotà de noves expectatives, tot acostant-se al ciutadà, en mig —no ho oblidem— d'una situació de crisi econòmica generalitzada que no era el marc més adequat per a garantir una etapa expansiva i en gran manera reivindicativa per un gran sector dels ciutadans. Tanmateix, malgrat la conjuntura adversa es produí el miracle. I les vil·les i les ciutats començaren a canviar.

En mig de la crisi, els ajuntaments han hagut d'adaptar-se a un realisme marcat per les circumstàncies. Una cosa és voler i l'altra poder. És fàcil tenir idees i elaborar projectes, i en definitiva programar. Però hom ha après que el difícil és gestionar, destriar les idees més o menys utòpiques de les realitzables i, sobretot, hom ha après que amb mitjans limitats, cal escometre la gestió amb criteris de prioritats.

Precisament la definició de les prioritats és la pedra de toc que ha marcat la política dels municipis en aquests deu anys, i continuarà marcant-la en el futur; però l'obra realitzada ha fet possible modificar els criteris de prioritats, en la major part dels casos. Ja no es tracta de resoldre muntanyes de situacions d'urgència, de gravetat manifesta, que afecten una gran part de la població, sinó de resoldre casos concrets, limitats, per bé que a vegades siguin també angoixosos.

S'ha avançat molt, però la tasca de millorar la qualitat del medi on viuen els veïns de les ciutats i vil·les és inacabable, en un país que vol progressar. I els que tenim vocació municipalista creiem fermement que els ajuntaments són l'ànima d'aquest progrés.

Antoni Siurana

Alcalde de Lleida

A l'Ajuntament de Lleida s'han viscut dues etapes ben diferenciades en aquests 10 anys d'ajuntament democràtics. La primera, que ha durat 8 anys, ha estat d'una extraordinària eficàcia. La gestió municipal s'ha caracteritzat pel la il·lusió, la participació, el funcionament de la ciutat ha canviat totalment i Lleida ha avançat notablement en la seva modernització.

La segona etapa s'ha caracteritzat per la crispació, fruit d'una campanya electoral molt dura. Convergència va basar la seva argumentació en l'atac sistemàtic al govern municipal socialista.

Els resultats són coneguts: els socialistes vam guanyar les eleccions, però el pacte de les dretes va significar la paralització del projecte de ciutat i el procés democràtic dels ciutadans. Aquests dos últims anys han endarrerit molts projectes i ha significat un pas enrera, mostrant el contrast entre l'obra feta pensant en la ciutat d'un punt de vista global i una concepció d'obra feta pensant en els interessos d'un sector i d'un partit polític. La diferència ha estat brutal. Esperem que això s'arregli ben aviat.

Francesc Rafel Rabassa

Ajuntament de Sort

En arribar la democràcia als ajuntaments, a Sort es va acabar de cop la disbauxa urbanística i es va emprendre una nova forma de governar. S'han fet carrers, s'ha inaugurat l'Institut de BUP, la central hidroelèctrica i un llarg etcètera. Però a part de realitzacions concretes hi ha una cosa que considerem molt important: portar la il·lusió al poble i poder comptar amb la participació ciutadana en els problemes comuns. Avançant per aquest camí és quan arribarem a un veritable progrés per a tots els habitants del poble.

J. Ignacio Pujana Fernández

Alcalde de L'Hospitalet de Llobregat

Més que parlar de realitzacions, de nous equips, de més i millors serveis, penso que l'experiència d'aquests deu anys d'ajuntaments democràtics és, per als hospitalencs, l'evidència que tota la ciutat s'ha situat en una perspectiva diferent, definida per la possibilitat de ser, efectivament, la ciutat que li pertoca ser.

Primer, en el sentit de reparació. Reparació de la greu injustícia que fou, durant el llarg període del franquisme, menystenir una aglomeració urbana de prop de 300.000 habitants com un suburbi, com un exèrcit de reserva per a les necessitats de mà d'obra, com un gethò d'immigrants sense cap mena d'atenció a les necessitats d'una integració humana plena. L'ajuntament democràtic, junt amb les institucions que entenen com un deure de justícia la necessitat de reparar aquesta situació, ha tret l'Hospitalet, els seus habitants, de la categoria suburbial.

Ara, amb tants defectes com es vulgui, però amb la garantia del treball fet sense defallir, podem dir ben alt que el programa socialista del govern local de l'Hospitalet s'ha acomplert en unes proporcions gairebé totals. És aquesta evidència la que ens renova la confiança dels ciutadans, cada quatre anys. Sense triumfalismes, l'Hospitalet sap que ha recuperat el camí de la dignitat segrestada. Ja són deu anys sense parar. Algun dia aquesta serà la segona ciutat de Catalunya per quelcom més que pel seu nombre d'habitants.

Manuel Royes i Vila

Alcalde de Terrassa

Quan l'abril de 1979 el vot lliure, directe i secret dels ciutadans de Terrassa va fer-nos entrar a l'Ajuntament, la institució municipal havia deixat de celebrar la Festa Major i no hi havia diners ni per satisfer la nòmina dels funcionaris. Terrassa colpida per la crisi econòmica, era una ciutat trista, sense il·lusió.

Ara deu anys després, la democràcia ens ha permès fer moltes coses en benefici de tots: Ordenar la ciutat, urbanitzar-la, dotar-la de nous serveis i infraestructures, eixugar dèficits i reivindicacions històriques, recuperar el caràcter industrial.

Hem assistit al trànsit entre una ciutat que es degradava i una Terrassa que ha recuperat el seu temps, els projectes comuns, la il·lusió de futur, una millor qualitat de vida.

Terrassa amb l'Ajuntament governat pels socialistes i comptant amb la participació dels ciutadans que van entrar amb nosaltres a l'Ajuntament, pot esdevenir al tombant de segle la segona ciutat de Catalunya, perquè les ganes de treballar i la il·lusió continuen essent les mateixes d'ara fa deu anys

Josep Abelló i Padró

Alcalde de Reus

Deu anys no és molt temps, ja que l'adequació de l'aparell administratiu, l'aprenentatge dels polítics i l'hàbit dels ciutadans són tres fronts que només amb la perspectiva del temps es milloren. La nova dinàmica democràtica ha fet que els tres evolucionin favorablement.

Alguns dels problemes que afectaven la ciutat han anat veient la llum i el futur avui es contempla i esdevé millor: el clàssic problema de la manca d'aigua és ja quasi un record, la càrrega que havia estat l'adequació dels serveis sanitaris ja ha deixat de ser-ho l'existència d'un planejament urbanístic que permetés marcar les normes de desenvolupament quantitatiu i qualitatiu de la ciutat i dels ciutadans és ja vigent, la millora i adequació dels equipaments, el creixement del teixit social i participatiu, la recuperació de tota una sèrie d'elements d'autonomia municipal, i un llarg etcètera, són avui una veritat inqüestionable.

Això ha estat possible gràcies al treball, dia a dia, d'un bon nombre de persones i a la comprensió i col·laboració de tota la ciutadania. Els nous reptes que han de venir tenen les condicions més favorables per afrontar-los amb èxit.

Casimir Boy i Núñez

Alcalde de Molins de Rei

Jo voldria dir i comentar un tema que em preocupa, i cal no oblidar, en aquest procés de democratització del nostre país, la tasca dels ajuntaments és fonamental i alhora incompresa, hi ha qui pensa que fem nosa. Només cal que posem una balança i en un dels plats, la feina dels ajuntaments i a l'altre la de la nostra administració autonòmica, el govern de la Generalitat. Al plat dels ajuntaments hi posaríem els diversos serveis als ciutadans, els dèficits municipals, el treball constant per millorar la vida de les nostres ciutats i a l'altre plat, la constant erosió de l'autonomia municipal, la manca d'un fons català de cooperació municipal, la distribució sectària de les subvencions i ajuts i la cirereta: unes LOT que han eliminat un dels instruments més vàlids de cooperació i solidaritat metropolitana, la CMB.

No voldria mirar el passat amb rancúnia, però sí fer una reflexió en veu alta sobre aquest tema perquè intentem recompondre l'àrea metropolitana fonamentant-nos en la cooperació institucional.

José Montilla

Cornellà de Llobregat

Nadie puede dudar hoy de la labor llevada a cabo en ese tiempo por los socialistas y las fuerzas progresistas en nuestro compromiso hacia una sociedad más justa, plural, participativa y más democrática.

Hemos sido testigos y protagonistas de la recuperación de los signos más elementales de nuestra identidad y de aquello sin lo cual no es posible

avanzar, ni elaborar nuevos proyectos de futuro. Algo tan simple y complejo a la vez, como la esperanza y la ilusión. Ese ha sido el gran triunfo de nuestra sociedad, de todos, sin exclusión.

El proyecto socialista para Cornellà está empezando ahora a dar sus frutos: la imagen de una nueva ciudad empieza ya a aparecer con nuevas dinámicas en todos sus ámbitos. El carácter de subur-

bio que se atribuía a nuestro municipio ha quedado atrás y ahora el reto de futuro al que hemos de hacer frente los socialistas es tanto o más importante como el que ya hemos superado: El diseño de la nueva ciudad donde todos tengan las mismas oportunidades y donde la vida alcance las máximas cotas de dignidad.

Montserrat Tura i Camafreita

Alcaldesa de Mollet del Vallès

D'un 3 d'abril ple de neguit, preocupació, des-assossec, al 3 d'abril d'enguany, hi ha —fonamentalment— un sentiment arrelat de seguretat en el sistema democràtic del nostre país.

Queda ara clar que aquells que som als ajuntaments ho som per dissenyi popular i se'ns poden i se'ns ha de demanar comptes i explicacions del que fem i perquè ho fem.

Queda molt per fer, i sovint és molt difícil fer-ho (com ens agradaria) amb el suport del govern de Catalunya que veu en cada un dels nostres projectes, en cada una de les nostres sol·licituds un estrany competidor que cal no ajudar.

Queda molt per fer, i sovint és molt difícil fer-ho (com ens agradaria) conjuntament amb aquelles forces polítiques amb les que no hauríem de discrepar gaire en la definició de programes d'actuació municipal. Però aquesta esquerra, sovint confon el pluralisme amb l'impediment de realitzacions que serien bones pel poble però que el poble podria identificar amb una correcta gestió dels socialistes.

Mollet, però (malgrat les dificultats) està canviant, i en l'actualitat té una pila de projectes en fase de realització que canviaran —cap a millor— una població que mereix i necessita canviar.

Pau Nuet i Fàbregas

Alcalde de Valls

Quan deíem «L'ajuntament pel poble» estàvem condicionats perquè fos així, que els ajuntaments democràtics, teníem el deure d'apropar l'Ajuntament als ciutadans. Què aquests vefessim com cosa pròpia i entenguessin que l'alcalde i els regidors estàvem al servei de la comunitat local.

Promptament els ciutadans van donar-se compte que això es complia, doncs van desaparèixer els condicionants contraris que hi havia hagut a l'època anterior, ja que s'havia trencat la dinàmica que l'ajuntament fos governat per l'oligarquia local.

La democràcia ha obert l'ajuntament al poble en tots els sentits, fonamentalment per l'interès que des de la presa de possessió de l'Ajuntament elegit pel poble hi ha unes preocupacions manifestes pels problemes dels ciutadans i de la comunitat, millorament o incrementant a més els serveis amb un urbanisme que, entre altres aspectes, es van enfocar pel millorament de la qualitat de vida en benefici de la ciutat, amb el camí emprès amb la perspectiva que les agrupacions ciutadanes, associacions de veïns, etc, l'anessin vinculant als quefers de la ciutat, una de les conquestes més importants que ha potenciat l'ajuntament.

Josep Pujadas i Maspons

Alcalde de Granollers

Granollers, l'any 1979 era, un de tants exemples de ciutat abocada a una vida i a una situació urbana degradada, amb una administració municipal que es debatia entre la paràlisi i la manca de credibilitat per alguns escàndols urbanístics, una situació econòmica i financera asfixiant —amb un endeutament que superava de molt el 25% permès legalment—. Una ciutat en el pendent de perdre la seva personalitat, desintegrada territorial i socialment, i amb un dèficit alarmant i preocupant en matèria de serveis i equipaments públics, fonamentalment els de caràcter educatiu i cultural.

Avui torna a aparèixer com una ciutat amb potencialitats i personalitat pròpies, i amb una clara projecció comarcal. Una ciutat que, sobre una base econòmica equilibrada, ha guanyat en dinamisme i activitat, ha posat l'accent en una política decidida de serveis d'atenció personal —que en el seu conjunt representen més d'un 40% del pressupost— i en una acció urbanística de dimensió humana per aconseguir un entorn ciutadà i cultural de qualitat. Una ciutat que, a més, en el camp esportiu, es disposa a afrontar el repte d'acollir les competicions d'handbol en els Jocs de 1992 i de ser seu, conjuntament amb els municipis veïns de Parets i Montmeló, del Circuit permanent de velocitat de Catalunya

Martí Carnicer Vidal

Intentar resumir aquests deu anys en unes poques paraules és evidentment una feina difícil, i potser no sóc jo qui ha de jutjar el que s'ha fet i el que no s'ha fet, sobretot quan parlem de temes que no siguin obres públiques que tenen una valoració objectiva relativament fàcil, però el més important del que ha passat aquests deu anys crec que no és precisament això malgrat que les obres públiques han canviat totalment la fesomia de la vila. Potser el més important és que aquestes obres, al

costat de moltes altres iniciatives han suposat la revitalització en tots els sentits de la vida a la vila. Partíem d'una situació anormal, la del final de la dictadura i hi havien tantes coses a fer que va caldre una planificació de les prioritats donat que els recursos eren —i encara són— escassos. Aquesta elecció de prioritats ens portà a cercar la solució als problemes d'abastament d'aigua, crear mecanismes de participació i informació, racionalitzar i millorar el funcionament dels serveis municipals,

així com crear-ne de nous en el camp de la promoció de la cultura, de la vida econòmica, de la joventut, del lleure i tants altres.

Tal com deia al començament, no sóc jo qui ha de jutjar la gestió municipal dels darrers deu anys, i potser de l'única manera que la podria resumir és dient que hem dirigit tota la nostra tasca a millorar les condicions de vida de tots i cada un dels vendrellencs. Els resultats són els ciutadans qui els jutjaran.

Alcalde del Vendrell

Manifiesto «Jóvenes por Europa»

Les principals organitzacions juvenils de l'esquerra europea han iniciat un procés de constitució d'una organització comuna que pretén que les inquietuts dels joves tinguin més presència i major pes específic en les decisions dels eurodiputats. Aquesta organització compta amb els joves socialistes i socialdemòcrates dels països de la

Comunitat Europea i les joventuts comunistes italianes. Recentment es va presentar a Barcelona un manifest, «Joves per Europa», que va ser definit com «un punt de referència per a totes les organitzacions juvenils d'esquerra europees, siguin o no de partits polítics».

El proceso de integración europea en el marco de la CE es ya una realidad, que mediante el Acta Unica Europea ha sido formalizada.

Hasta el momento, las fuerzas del capital han sido las más beneficiadas por este proceso, y los conservadores están obteniendo de ello verdaderas ventajas políticas. Es necesario pues la formulación de una estrategia progresista para seguir impulsando la integración europea, ya que éste es un proceso que nos afectará a todos cada día mas.

La integración de varios estados de la Europa Occidental en la estructura de la CE puede ayudar a promover Europa como espacio común. Sin embargo, esta idea de Europa como espacio común no acaba en la CE: toda Europa es y será más que los 12 estados comunitarios. Los países neutrales tienen un papel importante a jugar, en una nueva Europa abierta, para fortalecer este proceso en su totalidad. Las barreras comerciales en la CE y los vestigios de la guerra fría como la lista del COCON deben desaparecer.

Paralelamente al crecimiento del poder y la influencia de las instituciones europeas, debemos asegurar que éstas no se conviertan en algo excesivamente burocratizado, demasiado distante y demasiado extraño a los ciudadanos, por lo que se hace imprescindible su democratización.

De nosotros depende evitar la destrucción del sistema ecológico.

El Parlamento Europeo, como legítimo órgano de decisión y representación elegido por los ciudadanos de la CE, debe tener mayores poderes y autonomía, incluyendo el derecho de elegir la Comisión Europea, el control de sus presupuestos y mayor po-

der en su capacidad legislativa. Debemos aportar nuestras ideas para determinar la agenda europea. Debemos llevar nuestras demandas a la Comisión Europea, al Consejo de Ministros, al Parlamento Europeo, a la CPSCE, etc., y velar para que sean

tomadas en consideración.

Reivindicamos una nueva estrategia de la CE en sus relaciones con las naciones en vías de desarrollo.

Es necesario desarrollar un nuevo orden económico internacional, de forma que el desarrollo de Europa no

Rechazamos cualquier forma de racismo.

no se haga a expensas de los países más pobres.

Reivindicamos una Europa en paz y segura, y que las naciones europeas trabajen conjuntamente para la seguridad común. Aspiramos a un mundo sin armas nucleares, biológicas y químicas, y debemos desarrollar métodos para conseguirlo. Por ejemplo, las regiones declaradas zonas libres de armas nucleares pueden ser un buen comienzo; también el debate sobre la opción cero-cero es un proceso importante.

Reivindicamos una Europa ecológica, donde el medio ambiente sea respetado por encima de consideraciones económicas e industriales, y donde una nueva vía hacia el desarro-

lo evite la destrucción del sistema ecológico. De nosotros depende legar a las futuras generaciones una Europa en mejores condiciones que la que recibimos. Esto significa promover política y económicamente un nuevo concepto de desarrollo: el desarrollo ecológico.

Reivindicamos una dimensión social para la CE. Los actuales niveles de desempleo en la Comunidad son totalmente inaceptables. Debemos llevar a cabo una política laboral que implique la reducción del horario de trabajo diario y semanal, los derechos sindicales, y los derechos individuales y colectivos de los trabajadores. Igualmente, debemos garantizar las prestaciones sociales y el bienestar so-

cial en toda la CE. Para prevenir un desarrollo europeo de dos velocidades, debemos asegurar una política regional dentro de la Comunidad que promueva los intereses de todos sus países.

Nos oponemos a la concentración del desarrollo en el noroeste de Europa, y debemos asegurar plenas ventajas a los demás países europeos.

Rechazamos cualquier forma de racismo. Todos los emigrantes en la Comunidad deben tener exactamente los mismos derechos que los ciudadanos residentes en la CE.

Para asegurar la plena igualdad de derechos, oportunidades y la participación de las mujeres, el sexismo debe ser superado y erradicado.

De la misma manera, debemos asegurar una perspectiva juvenil para una integración europea progresista. Los jóvenes y las jóvenes debemos estar implicados en estos procesos de decisión que afectarán claramente nuestro futuro. Las organizaciones juveniles deben intervenir en este debate sobre las circunstancias políticas, sociales y económicas de nuestro presente y futuro.

El desempleo juvenil debe ser la cuestión prioritaria en nuestro trabajo, desarrollando proyectos que aseguren un verdadero empleo a los jóvenes. Tenemos que presionar a la Comisión Europea, a los gobiernos nacionales y a aquellos quienes crean empleo, para llevar adelante soluciones a este acuciante problema. Hombres y mujeres jóvenes deben tener iguales oportunidades para acceder a un puesto de trabajo, iguales derechos laborales, iguales salarios e iguales condiciones de trabajo.

La educación y la formación son vitales para el desarrollo de nuestra sociedad y para el aumento de la cooperación entre individuos y entre naciones. Los sistemas de educación y formación deben avanzar, en todas las naciones, hacia el nivel más alto, hasta que los sistemas educativos puedan ser integrados, y los niveles y cualificaciones sean de reconocimiento universal.

En las elecciones al Parlamento Europeo, las organizaciones que suscriben este documento darán apoyo a sus partidos, con el fin de incrementar la influencia del socialismo y las ideas progresistas en la Comunidad Europea.

De quin carrer parlen?

Un famós cantant català se n'exclamava, astorat i amb un punt d'indignació, comentant que el Director General de la CCRTV, Joan Granados, havia dit que a TV3 «sols ha de sortir-hi allò que està al carrer, allò que té audiència». El cantant es preguntava si el futbol americà o el rugby americà «estan al carrer», a Catalunya. I el seu interlocutor es preguntava si les intervencions freqüents de Jordi Pujol a TV3 tenen o no audiència.

J.G-S.

Un «cònsol» secret a Israel?

Marcos Tennembaum Kischner, fill d'un dels dos fundadors de Banca Catalana —l'altre fou Florenci Pujol, pare de Jordi Pujol— i íntim amic de l'actual president de la Generalitat, actua a Israel com a «cònsol» de la Generalitat. Es presenta oficialment com a representant d'un aquí desconegut Ministeri de Comerç i Indústria de Catalunya. I mentrestant a la Generalitat diuen i asseguren que no tenen cap representant oficial ni oficis a Israel, que no tenen cap lligam amb el tal Tennembaum... Serà un «cònsol» secret? Serà un agent secret? Què serà el tal Marcos Tennembaum Kischner? Potser algun amic seu ens hauria d'explicar-ho.

J.G-S

Joves estrangers critiquen el fòrum «Joves i futur» de la Generalitat

La gran majoria dels participants estrangers en el fòrum «Joves i futur», organitzat pel Govern de la Generalitat amb motiu de la celebració del Mil·lenari de Catalunya, s'han adreçat críticament a l'organització perquè «no ha recollit ni ha tingut en compte» les seves propostes a l'hora d'elaborar el document final del fòrum. Els joves estrangers, als quals s'han adherit també bona part dels participants catalans, han signat un escrit en què es declaren «decebut» pel que consideren «una manca total de preparació» dels objectius de les jornades i assenyalen que «molts de nosaltres ens sentim manipulats perquè sembla que només se'ns ha convidat perquè sentim parlar de Catalunya i

del seu Mil·lenari», a la vegada que alguns d'ells han denunciat que el document final del fòrum «ja estava redactat des de feia dies» i que «s'ha menyspreat totalment la feina que durant dies s'ha fet als grups de treball dels participants en les sessions del fòrum».

Agermanament comercial Catalunya-Sud-Àfrica?

No, gràcies!

Pel que sembla als responsables del Departament d'Indústria i Energia de la Generalitat el tema del racisme no els preocupa gaire. Els preocupa tan poc que són capaços de tirar-se a l'esquena totes les recomanacions de la Comunitat Econòmica Europea relatives a restringir les relacions comercials amb Sud-Àfrica. A canvi de què? Doncs a canvi d'aconseguir que dotze empreses catalanes puguin implantar-se millor en el camp comercial sud-africà.

En el més pur estil tatcherià el govern català ha fet el sord davant les indicacions de la CEE i ha pretès marxar a contracorrent. Des de l'any 1986 tots els esforços progressistes dins la CEE han empenyat per aconseguir reduir al màxim els vincles comercials amb Sud-Àfrica. Costa molt.

No són pocs els països que posen entrebancs a les mesures de represàlia contra el règim racista sud-africà. Forts interessos econòmics malden per imposar els seus punts de vista sobre els plantejaments polítics humanitaris, que volen aïllar la barbàrie i la ignomínia que representa l'apartheid del senyor Pieter Botha. Cada pas que es dona en l'aplicació d'aquestes mesures contra el sistema racista és un motiu de satisfacció per la causa del progrés. Poc a poc, els països membres de la CEE han anat assumint la justícia i la necessitat d'aquesta forma de combatre la vergonya sud-africana.

I, de cop i volta, el nostre govern, el govern de l'autonomia de què ens hem dotat els catalans, ens sorprèn amb una mesura lamentable. Els ca-

talans que lliutem contra el racisme, que som la immensa majoria, hem hagut de llegir titulars a la premsa de l'estil «Catalunya vol instal·lar un agregat comercial a Sud-Àfrica». I Catalunya, encara que a alguns se'ls oblidi a vegades, som tots. És a dir, que una mica ens hem sentit culpables involuntaris d'una malifeta política de dimensions incalculables.

Quina és aquesta Catalunya que, desoïnt les indicacions de l'Europa que aposta pel progrés, vol augmentar les relacions comercials amb un règim racista? La nostra? Què li han fet a la Catalunya per la que tant hem lluitat per fer-nos-la tant irreconeixible?

És d'esperar que, ara, denunciats en la seva triste pretensió, els responsables del departament d'Indústria i Energia facin marxa enrera. Que

aquest promotor comercial, a sou de l'administració pública catalana, mai marxarà a Sud-Àfrica per dur a la pràctica una iniciativa comercial que en cap moment hauria d'haver passat pel cap d'un demòcrata català.

Ja no és tant previsible que rodoli políticament el cap de qui va tenir l'«excel·lent» pensada. No és aquest el costum del govern de CiU.

Passi el que passi, però, que no s'espanyin els dirigents convergents si les acusacions de racistes els toquen de ben aprop. Al racisme se l'ha de combatre amb tots els arguments i amb totes les energies. Perquè els racistes ens deixin uns guanys de quatre pessetes no deixen de ser abominables.

Hi ha ideals que no s'haurien de vendre a cap preu!

Francesc Sánchez

LA CAIXA DELS TRONS

Roses: el rostre del feixisme

Qui va dir allò que «les urnes estan fetes per a ser trancades»?

A Roses, un parell de subjectes grotescos, disfressats i visiblement alterats, van perpetrar el pitjor atemptat que es podia cometre en la commemoració dels primers deu anys de democràcia municipal recuperada: interrompre violentament el ple convocat a l'Ajuntament per substanciar la moció de censura presentada contra l'alcalde, el convergent Joan Battaller. Van destrossar l'urna, van esquinçar una papereta de vot, van escridassar i insultar, van intentar, en definitiva, imposar la barbàrie contra la democràcia. Un espectacle grotesc, sí. Però sobretot lamentable. I molt més lamentable encara la passivitat i la quasi complicitat del mateix alcalde convergent i d'alguns dels seus amics, companys i seguidors, que van tolerar, i en alguns casos abonar, un comportament inequívocament feixista. I molt més lamentable encara que des d'altres instàncies convergents i fins i tot des de la Presidència de la Generalitat intentessin fer l'orni davant l'incident.

«Mossèn Antoni Comas»

L'abrandada i sorprenent defensa del mal anomenat «impost religió» feta al Parlament de Catalunya pel titular del Departament de Benestar Social de la Generalitat, l'inefable Antoni Comas i Balldellou, ha estat motiu d'es càndol. El conseller va venir a dir que, «pel bé de Catalunya», els contribuents catalans hauríem de satisfer l'«impost religió» i no permetre que els nostres calerons engruixissin les arques de l'Estat de manera suplementària. I ha va dir aduïnt que l'Església Catòlica contribueix molt i molt al benestar social dels catalans. Un molt mal servei, el de Mn. Comas, al laïcisme propi del nostre país, a la neutralitat religiosa estricta que han de mantenir els poders públics, a la convivència i, en definitiva, als principis més elementals de la concepció de l'Estat democràtic de què gaudim.

Sols hi ha diputats de CiU, a Tarragona

Un ciutadà tarragoní interessat a posar-se en contacte amb els seus representants al Parlament de Catalunya acudí a la delegació territorial corresponent del Departament de Governació de la Generalitat, sol·licitant simplement una relació dels diputats elegits per la circumscripció de Tarragona. Després de diverses consultes li van dir que solament podien informar-lo dels diputats de CiU. I el bon home s'exclamava amb cívica ira en una carta al director, tot preguntant-se sobre si els sis milions de catalans comptem per a tot o no, i si realment havia estat en unes dependències oficials de la Generalitat o en unes oficines de la Particularitat de CiU.

Una majoria absoluta arrogant i prepotent

La majoria absoluta de què CiU disposa al Parlament de Catalunya usa i abusa, amb arrogància i prepotència, del corró parlamentari que li permet tirar endavant totes les seves iniciatives i impedir que prosperin les dels altres grups. Cada cop són més freqüents els casos en què CiU vota en solitari, ja sigui impedit que prosperin propostes d'algun i fins i tot de tots els altres grups parlamentaris —des de la proposició socialista de Llei de Sanitat fins a les propostes de creació de diverses comissions d'investigació, passant per la crítica per la manca de pluralisme i neutralitat informativa de la CCRTV— o bé imposant les seves pròpies propostes en solitari. O quasi en solitari, com en el cas de l'elecció de les ternes dels candidats del Parlament per al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, en què CiU no va voler arribar a un consens i imposà els seus propis candidats, obligant als diputats del PSC, IC i ERC a una actitud de protesta pública.

Jordi García-Soler

PSC
PSC-PSOE

INFORMACIÓ SOCIALISTA

DIRECTOR: Joaquim Llach
CONSELL DE REDACCIÓ: Rosa Serra, Francesc Sánchez, Jaume Sobrequès, Miquel Iceta, Ignasi Aragay
Producció: Jordi Serra. Disseny: Josep M. Serra
Fotos «El Periòdic»

FOTOCOMPOSICIÓ: Pre-Text, S.A.
IMPRESSIÓ: TESA
EDITA: Partit dels Socialistes de Catalunya
Nicaragua, 75. Tel. 321 01 00